

Agnieszka Rotkiewicz

Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 522

Studia Prawnoustrojowe nr 29, 285-292

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 522/13.

W myśl art. 115a p.o.ś.¹ dowody wskazujące na przekroczenie dopuszczalnych norm hałasu przeprowadzane są w ramach czynności kontrolnych jeszcze przed wszczęciem postępowania. To dopiero w oparciu o wyniki pomiarów dokonane przez podmioty wyszczególnione w tym przepisie i poza postępowaniem głównym w sprawie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu – or an wszczyna postępowanie w przedmiocie wydania decyzji z art. 115a ust. 1 powyższej ustawy.

Dowód potwierdzający przekroczenie dopuszczalnych norm natężenia hałasu przeprowadzany jest poza postępowaniem w przedmiocie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu, gdyż stanowi on asumpt do jego wszczęcia, co ma miejsce w związku z tym po przekroczeniu dopuszczalnego poziomu hałasu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2013 r. sprawy ze skargi S. P. na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w [...] z dnia 30 stycznia 2013 r. nr [...] w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania: I. uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji [...].

Uzasadnienie

Pismem z dnia 19 lipca 2012 r. S.P. wniósł o przeprowadzenie pomiarów uzupełniających poziomu hałasu dla Zakładów Mięsnych [...] S.A. w T.

Wnioskodawca podniósł, że pomiary akustyczne przeprowadzone w dniu 7 września 2011 r. przez Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, w oparciu o które Starosta W. decyzją z dnia 8 marca 2012 r. umorzył postępowanie administracyjne w sprawie przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu, zostały wykonane z rażącym naruszeniem obowiązującej metodyki wykonywania pomiarów akustycznych, tj. załącznika nr 6 lit. b pkt 2 rozporządzenia Ministra Środowiska

---

¹ Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r., nr 25, poz. 150 z późn. zm.).

z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. nr 206, poz. 1291). Wnioskodawca zarzucił, że aparatura pomiarowa została usytuowana tuż za potężnych rozmiarów magazynem budowlanym, [...] w odległości kilkunastu metrów od granicy z działką nr [...], co w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wypaczyło wyniki pomiarów. S.P. w treści przedmiotowego wniosku podkreślił, iż zgodnie z metodyką wykonywania badań, o której mowa w załączniku nr 6 lit. b pkt 2 do ww. rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r., punkty pomiarowe należy lokalizować na terenach objętych ochroną przed hałasem w ten sposób, aby przeprowadzone w nich pomiary pozwoliły na ustalenie miejsca o największym oddziaływaniu źródeł hałasu, których pomiary dotyczą. Miejsmem o największym, ponadnormatywnym oddziaływaniu hałasu emitowanego przez ogromną ilość źródeł zlokalizowanych na zakładzie [...] jest obszar stanowiący własność wnioskodawcy wytyczony granicami działek w przestrzeni wolnej od wszelakiej zabudowy [...], a nie jak dokonał tego organ wykonujący pomiary akustyczne, tj. zlokalizował punkt pomiarowy na wprost, tuż za potężnych rozmiarów magazynem budowlanym, w miejscu osłoniętym przez magazyn [...].

Rozpoznając powyższy wniosek, Starosta postanowieniem z dnia [...] września 2012 r. znak: [...] odmówił wszczęcia postępowania na wniosek S.P. w sprawie przeprowadzenia pomiarów uzupełniających hałasu dla firmy [...] S.A. w T. W podstawie prawnej rozstrzygnięcia podano art. 61a § 1 i § 2 kodeksu postępowania administracyjnego [...].

W uzasadnieniu organ I instancji wskazał, że Starosta W. decyzją z dnia [...] marca 2012 r. znak: [...] umorzył postępowanie administracyjne w sprawie przekroczenia hałasu dopuszczalnego przez [...] S.A. Zakłady Mięsne [...] w T. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły wyniki badań akustycznych przeprowadzonych przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w K., które nie wykazały przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu [...]. Decyzja ta jest prawomocna.

W związku z wnioskiem S.P. o przeprowadzenie ponownych pomiarów Starostwo Powiatowe w W. pismem z dnia 9 sierpnia 2012 r. wystąpiło do Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w K. z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie podniesionych zarzutów.

W odpowiedzi Wojewódzkie Inspektor Ochrony Środowiska K. pismem z dnia 22 sierpnia 2012 r. poinformował, iż badania akustyczne, łącznie z ustaleniem kryteriów lokalizacji punktu pomiarowego, wykonano zgodnie z metodyką referencyjną wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku pochodzącego od instalacji i urządzeń, zawartą w załączniku nr 6 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody. Do akt sprawy dołączył sprawozdanie z badań nr [...] wraz z mapką sytuacyjną z rozmieszczenia źródeł hałasu oraz budynku magazynowego (ekranu), jak również posesji S.P., potwierdzające, iż posesja ta znajduje się w cieniu akustycznym obiektu – ekranu na drodze

propagacji hałasu. Starosta W., analizując podniesione przez stronę zarzuty [...], stwierdził, iż wyniki pomiarów stanowiące podstawę prawomocnej decyzji Starosty z dnia [...] marca 2012 r. znak: [...] umarzającej postępowanie administracyjne w sprawie przekroczenia hałasu dopuszczalnego przez Zakłady Mięsne [...] S.A. nie budzą żadnych wątpliwości prawnych i merytorycznych.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł S.P., podważając prawidłowość wykonanych pomiarów hałasu i wnosząc o [...] zobowiązanie Starosty W. do przeprowadzenia dowodów uzupełniających w formie ponownych pomiarów hałasu.

Postanowieniem z dnia [...] stycznia 2013 r. znak: [...] Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. utrzymało w mocy postanowienie organu I instancji. [...] W uzasadnieniu organ [...] zaznaczył, że obowiązek przestrzegania dopuszczalnych norm natężenia hałasu wynika bezpośrednio z mocy prawa i nie wymaga indywidualizacji w formie decyzji administracyjnych. [...] Organ odwoławczy zaznaczył, że postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w art. 115a ust. 1, wszczyna się z urzędu. W przypadku ustalenia przez organ prowadzący postępowanie, iż nie doszło do przekroczenia normy emisji hałasu, podejmowana jest decyzja o umorzeniu postępowania. [...]

Skargę na powyższe postanowienie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie wniósł S.P. Skarżący [...] podniósł, że w świetle art. 115a ustawy – Prawo ochrony środowiska dowód potwierdzający wystąpienie przekroczenia dopuszczalnych norm natężenia hałasu przeprowadzany jest poza postępowaniem w przedmiocie określenia dopuszczalnych norm natężenia hałasu. [...] Jeżeli jednak wyniki pomiarów uzyskane w ten sposób zostaną z jakichś przyczyn zakwestionowane, organ ochrony środowiska będzie zobowiązany do przeprowadzenia dowodów uzupełniających w formie ponownych pomiarów. [...]

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. wniosło o jej oddalenie. [...]

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie zważył, co następuje: [...] Zgodnie z treścią art. 115a ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, w przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązane do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu; za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu uważa się przekroczenie wskaźnika hałasu LAeq D lub LAeq N. [...]

W niniejszej sprawie odmowa wszczęcia postępowania oparta została na wynikach kontroli połączonej z pomiarami emisji hałasu, przeprowadzonej w sierpniu i wrześniu 2011 r., które nie wykazały, by emisja hałasu przekroczyła wartości dopuszczalne określone w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku [...].

Zdaniem Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę, organy administracji nie wyjaśniły stanu faktycznego przedmiotowej sprawy w sposób pozwalający uznać

odmowę wszczęcia postępowania za zasadną. W szczególności wniosku takiego nie można oprzeć na pomiarach emisji hałasu, o których mowa powyżej.

Otóż ze znajdującego się w aktach sprawy sprawozdania z badań nr [...] wynika, że punkty pomiarowe usytuowano na granicy działki [...] na skrzyżowaniu [...] oraz w cieniu akustycznym za kontenerem przy wjeździe do składu złomu. Ze zdjęcia obrazującego usytuowanie Zakładów Mięśnych, posesji skarżącego oraz punktu pomiarowego [...] załączonego do protokołu z pomiaru hałasu emitowanego do środowiska z dnia 7 września 2011 r. wynika, że pomiędzy punktem pomiarowym a nieruchomością skarżącego znajduje się dużych rozmiarów magazyn budowlany. Zgodnie z załącznikiem nr 6 lit. b. pkt 2 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2008 r., nr 206, poz. 1291), punkty pomiarowe należy lokalizować na terenach objętych ochroną przed hałasem w ten sposób, aby przeprowadzone w nich pomiary pozwoliły na ustalenie miejsca o największym oddziaływaniu źródeł hałasu, których pomiary dotyczą, z uwzględnieniem poniższych zasad: [...].

W rozpoznawanej sprawie oczywiste jest, że usytuowanie urządzenia pomiarowego za dużym magazynem, a zatem na terenie osłoniętym przed hałasem, jest niezgodnie z powyższym przepisem, nakazującym umieszczenie urządzenia w miejscu o największym oddziaływaniu źródeł hałasu. Tym samym nie jest możliwe niebudzące wątpliwości stwierdzenie, że Zakłady Mięsne [...] S.A. nie emitują hałasu na poziomie przekraczającym obowiązujące normy. Daje to podstawy do stwierdzenia, że organy, rozpoznając wniosek skarżącego, nie wyjaśniły stanu faktycznego przedmiotowej sprawy w zakresie niezbędnym do jej prawidłowego rozstrzygnięcia. [...]

Rozpoznając przedmiotową sprawę, należy zwrócić uwagę, że w myśl art. 115a ustawy – Prawo ochrony środowiska, dowody wskazujące na przekroczenie dopuszczalnych norm hałasu przeprowadzane są w ramach czynności kontrolnych jeszcze przed wszczęciem postępowania. To dopiero w oparciu o wyniki pomiarów dokonane przez podmioty wyszczególnione w tym przepisie i poza postępowaniem głównym w sprawie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu organ wszczynając postępowanie w przedmiocie wydania decyzji z art. 115a ust. 1 ustawy. [...]

Dowód potwierdzający przekroczenie dopuszczalnych norm natężenia hałasu przeprowadzany jest zatem poza postępowaniem w przedmiocie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu, gdyż stanowi on asumpt do jego wszczęcia, co ma miejsce w związku z tym po przekroczeniu dopuszczalnego poziomu hałasu. [...]

W związku z powyższym należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie nie było przeszkód, by organ ochrony środowiska na podstawie pomiarów własnych lub pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w ramach czynności kontrolnych takie uzupełniające badania przeprowadził. Tym bardziej że w sprawie powstała uzasadniona wątpliwość, czy pomiary hałasu zostały wykonane właściwie i dotyczyły obszaru, na który emitowany przez zakład hałas dochodzi (posesja skarżącego). [...]

Z uzasadnienia zaskarżonych postanowień nie wynika, by organy poddały właściwej analizie treść protokołów z pomiaru emitowanego hałasu, a w szczególności odniosły się do kwestionowanego przez skarżącego usytuowania punktu pomiarowego. [...]

Powyższe uchybienia przesądziły o uchyleniu przez Sąd zaskarżonego postanowienia, jak też postanowienia je poprzedzającego na mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. [...]

Glosa

Głosowanie orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie stanowi istotny głos w dyskusji na temat przyjętych w ustawie – Prawo ochrony środowiska szczególnych rozwiązań prawnych odnoszących się do kwestii przeprowadzania dowodów wskazujących na przekroczenie dopuszczalnych norm hałasu. Rozwiązania te zostały zawarte w tytule II, dziale V ustawy zatytułowanym „Ochrona przed hałasem”². Ustawodawca zamieścił w nim m.in. podstawę prawną do wydania przez organ ochrony środowiska decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu. Zgodnie z art. 115a ust. 1 ustawy: „w przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu [...]”. Postępowanie w sprawie wydania wymienionej decyzji wszczynają się z urzędu (art. 115a ust. 5 p.o.ś.).

W glosowanym wyroku Sąd uchylił zaskarżone postanowienie samorządowego kolegium odwoławczego oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji odmawiające wszczęcia postępowania w sprawie przeprowadzenia pomiarów uzupełniających hałasu. Zdaniem Sądu, organy nie wyjaśniły stanu faktycznego sprawy w sposób pozwalający uznać istnienie przesłanek z art. 61A § 1 k.p.a.³, uzasadniających odmowę wszczęcia postępowania⁴.

W sprawie będącej przedmiotem sporu zawisłego przed Sądem kluczowe wydaje się podkreślenie, że zgodnie z art. 115a ust. 1 p.o.ś., dowody wskazujące na przekroczenie dopuszczalnych norm hałasu przeprowadzane są w ramach czynności kontrolnych jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego. Dopiero

² Zob. szerzej na temat szczególnych rozwiązań procesowych zawartych w ustawie – Prawo ochrony środowiska w: A. Rotkiewicz, *Pozycja jednostki w administracyjnych postępowaniach pozakodeksowych regulujących problematykę ochrony środowiska i udziału społeczeństwa w ochronie środowiska*, [w:] P. Krzykowski (red.), *Dekodfikacja postępowania administracyjnego a ochrona praw jednostki*, Olsztyn 2013, s. 213–241.

³ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r., nr 98, poz. 1071 z późn. zm.).

⁴ Zgodnie z ww. przepisem, gdy żądanie wszczęcia postępowania zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

w oparciu o wyniki pomiarów dokonane przez podmioty wymienione w tym przepisie i poza postępowaniem głównym w sprawie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu organ wszczyną postępowanie w przedmiocie wydania decyzji na podstawie art. 115a ust. 1 ustawy.

Z powyższej regulacji wynika zatem, że ustawodawca umożliwił przeprowadzenie dowodów w ramach kontroli dokonywanej przez organy ochrony środowiska. Zapewnienie skuteczności działań organów ochrony środowiska wymaga bowiem przyznania im uprawnień pozwalających ustalić, czy zachodzą przesłanki wydania rozstrzygnięć nakładających określone obowiązki w zakresie ochrony środowiska. Podstawowym zaś środkiem prawnym mogącym służyć realizacji tego celu jest możliwość przeprowadzenia przez organy ochrony środowiska kontroli. Dlatego też ustawodawca upoważnił organy ochrony środowiska do podejmowania czynności kontrolnych na podstawie art. 379 ust. 1 p.o.ś. lub na podstawie wystąpienia wystosowanego w oparciu o art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska⁵ przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska⁶.

Z treści art. 115a ust. 1 p.o.ś. wynika, że stwierdzenie przekroczenia przez dany podmiot dopuszczalnego poziomu hałasu powinno być oparte na konkretnych dowodach wyraźnie wymienionych w tym przepisie, tj. na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia. Powstaje w związku z tym wątpliwość, czy można kwestionować przedstawione organowi wyniki badań. Odpowiedź na powyższe pytanie jest tym bardziej uzasadniona, gdy uwzględni się utrwalony już pogląd w orzecznictwie sądowym, że z przepisów działu V ustawy, dotyczącego ochrony przed hałasem, oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy nie wynika, aby po upływie określonego czasu wyniki pomiarów dezaktualizowały się, a w związku z tym nie mogły być podstawą wydania decyzji w oparciu o art. 115a tej ustawy⁷.

W glosowanym wyroku Sąd wyraźnie wskazał na możliwość zakwestionowania dotychczasowych wyników pomiarów norm natężenia hałasu oraz zobowiązał organy ochrony środowiska do przeprowadzenia w ramach czynności kontrolnych dowodów uzupełniających w formie ponownych pomiarów. Tylko wówczas będzie można przyjąć, że organy ochrony środowiska dokonały oceny prawidłowości wykonania pomiarów. W tym miejscu zgodzić się należy z poglądem wyrażonym w wyroku WSA w Gdańsku z dnia 16 stycznia 2013 r.⁸, że obowiązkiem organu będzie sprawdzenie, czy badania wykonane przez organ ochrony środowiska zostały przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami.

⁵ Dz.U. z 2007 r., nr 44, poz. 287 z późn. zm.

⁶ Zob. K. Gruszecki, *Prawo ochrony środowiska. Komentarz*. Warszawa 2011, s.160–161.

⁷ Por. wyroki NSA z dnia: 1 sierpnia 2013 r., sygn. akt II OSK 754/12; 22 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 1326/11; 18 stycznia 2011 r., sygn. akt II OSK 6/10; 14 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1372/07, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych [online] <<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>>.

⁸ Sygn akt II SA/Gd 599/12, LEX nr 1291995.

Kolejnym zagadnieniem, które łączy się z glosowanym wyrokiem, jest możliwość zakwestionowania pomiarów po wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie ustalenia dopuszczalnego poziomu hałasu. Jeżeli bowiem na podstawie wyników kontroli organ stwierdzi, że doszło do przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu, to zgodnie z art. 115a ust. 5 p.o.ś., wszczyna postępowanie administracyjne z urzędu, po przeprowadzeniu którego wydana zostanie decyzja administracyjna. Powyższe orzeczenie może składać się z dwóch części: obligatoryjnej – określającej zgodnie z regułami zawartymi w art. 115a ust. 3 p.o.ś. dopuszczalne poziomy hałasu, oraz fakultatywnej – obejmującej zagadnienia wymienione w art. 115a ust. 4 p.o.ś. Podejmując rozstrzygnięcie w indywidualnej sprawie, organ administracji musi zatem uwzględnić, że rozstrzygnięcie to nie ma charakteru dowolnego, gdyż stwierdzenie wystąpienia przekroczeń obliguje do określenia maksymalnych norm dopuszczalnego hałasu⁹. W uzasadnieniu decyzji administracyjnej powinno być zatem wskazane, na podstawie jakich dowodów stwierdzono przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu. Nie oznacza to jednak, że dowody, w oparciu o które zostały dokonane ustalenia faktyczne potwierdzające przekroczenie dopuszczalnych norm natężenia hałasu, nie podlegają ocenie organu prowadzącego postępowanie na podstawie art. 115a p.o.ś. W tym zakresie zastosowanie znajdują ogólne zasady obowiązujące w postępowaniu administracyjnym¹⁰, a przede wszystkim wyrażona w art. 7 k.p.a. zasada prawdy obiektywnej.

Na tle rozstrzyganego sporu wymaga zatem podkreślenia, że jeżeli wyniki pomiarów uzyskane przed wszczęciem postępowania administracyjnego z urzędu zostaną z jakichś przyczyn podważone, to organ ochrony środowiska będzie zobowiązany do przeprowadzenia dowodów uzupełniających w formie ponownych pomiarów celem weryfikacji dowodów przeprowadzonych poza postępowaniem. Jednakże dowód uzupełniający, z uwagi na ograniczenie wynikające z art. 115a ust. 1 ustawy, może być przeprowadzony wyłącznie przez podmiot wskazany w tym przepisie. Wykładnia literalna powyższego przepisu prowadzi bowiem do wniosku, że dowód ten może być przeprowadzony przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, podmiot obowiązany do ich prowadzenia lub przez organ ochrony środowiska¹¹. Przeprowadzenie dowodu uzupełniającego po wszczęciu postępowania administracyjnego powinno natomiast nastąpić zgodnie z zasadami przeprowadzania dowodów zawartymi w kodeksie.

Biorąc pod uwagę tak zakreśloną na wstępie problematykę, należało zaaprobować glosowany wyrok, gdyż istniały podstawy do wyeliminowania postanowień z obrotu prawnego. Lektura glosowanego wyroku uzasadnia ocenę, że pomimo ustanowienia szczególnych rozwiązań prawnych w art. 115a p.o.ś., Sąd wyraźnie podkreślił możliwość zakwestionowania dowodów przeprowadzonych w ramach czynności

⁹ Zob. także K. Gruszecki, op. cit., s. 164.

¹⁰ Ibidem, s. 161.

¹¹ Zob. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt II SA/Bd 1087/12, LEX nr 1298513.

kontrolnych. Poddany analizie wyrok ma zatem istotne znaczenie dla praktyki działania organów ochrony środowiska. Orzekając w ww. zakresie, organy powinny uwzględnić nie tylko szczególne rozwiązania zawarte w ustawie – Prawo ochrony środowiska, lecz także obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na zweryfikowanych dowodach.

Agnieszka Rotkiewicz